

Z obsahu polského vojenského odborného časopisu „Myśl wojskowa“, čís. 11/1954

Major J. Filistowitz, Některé otázky boje o vytvoření a rozšíření předmostí na vodní překážce.

V článku jsou nejprve ukázány zvláštnosti boje o vytvoření a rozšíření předmostí a také podmínky vedení boje při násilném přechodu vodní překážky s plánovitou přípravou i z chodu. Potom se pojednává o všeobecných zásadách organizace a vedení boje o vytvoření a rozšíření předmostí z chodu, je popisován boj o vytvoření, rozšíření a udržení předmostí, uvádějí se úkoly, které se dávají vojskům, jaké zaujímají sestavy, jak se provádí přeprava vojsk a jejich zasazení do boje na dobytém předmostí. Dále se v článku hovoří o úkolech a zvláštnostech použití dělostřelctva, tanků, samohybného dělostřelctva, ženijního a chemického vojska v boji o dobytí předmostí z chodu, jeho rozšíření a udržení. Na konec jsou v článku rozebrány zvláštnosti organizace a vedení průzkumu, protivzdušné obrany, protichemické ochrany, zajištění boků a organizace součinnosti v uvedení druhu bojové činnosti.

Major S. Kazimierski, O průzkumu bojem.

V části článku „Všeobecné zásady organizace a vedení průzkumu bojem“ ukazuje autor význam průzkumu bojem, úkoly tohoto druhu průzkumu za útoku a v obraně, výhody a nevýhody průzkumu bojem provedeného před dělostřelkou přípravou zteče, v den před útokem anebo několik dní před začátkem útoku.

V části „Využití druhů vojsk v průzkumu bojem“ jsou uvedeny úkoly a zvláštnosti použití pěchoty, dělostřelctva, letectva, tanků, ženijního a chemického vojska.

V části „Vedení průzkumu bojem“ popisuje autor zaujetí výchozího postavení čelní jednotkou, vytváření průchoď v zátarasech, dělostřelkou přípravu, zteč a boj čelní jednotky, získání zpráv o nepříteli v době vedení průzkumu bojem a vyjití čelní jednotky z boje.

V poslední části seznamuje autor čtenáře se zpracováním a využitím zpráv o nepříteli získaných za průzkumu bojem.

Podplukovník J. Čwierdziński, Konstrukce a způsoby použití dálkových raket V-2.

Po stručném úvodu rozbírá autor tyto otázky:

- rozvoj výroby raket v Německu před druhou světovou válkou a v jejím průběhu,
- konstrukci rakety V-2,
- činnost motoru rakety,
- činnost řídícího ústrojí v raketě a řízení rakety po startu,
- konstrukci startovacích ploch a přístrojů k odpalování raket, přípravu rakety ke startu a start.

Potom je popsáno, jakým způsobem prováděli němečtí fašisté raketové útoky na Londýn.

V závěru pak posuzuje autor možnosti dalšího rozvoje a využití dálkových raket.

Plukovník K. Szweczenko, Pokroková úloha sovětské konstrukce tanků v druhé světové válce.

V úvodu seznamuje autor čtenáře s rozvojem konstrukce tanků v Sovětském svazu a ve velkých kapitalistických zemích před druhou světovou válkou. Potom popisuje typy sovětských tanků vyráběných v tomto období, jejich takticko-technická data a bojové vlastnosti potvrzující převahu Sovětského svazu v konstrukci tanků.

Potom jsou v článku uvedena takticko-technická data různých typů sovětských tanků z prvního období druhé světové války. Sovětské tanky jsou srovnávány s typy hitlerovských tanků, při čemž se ukazuje značná převaha sovětských tanků. Autor pak popisuje organizaci a růst výroby tanků v Sovětském svazu za války, jakým směrem se vyvíjely práce na vytvoření nových a zdokonalení dosavadních typů tanků. Dále je popsána úroveň rozvoje konstrukce tanků v hitlerovském Německu, v Anglii a ve Spojených státech amerických za druhé světové války a je tu ukázáno, že si Sovětský svaz udržel v této oblasti první místo ve světě.

V poslední části popisuje autor zdroje skvělých úspěchů Sovětského svazu v oblasti výroby tanků, kteréžto úspěchy zajistily Sovětské armádě převahu v tancích nad německou fašistickou armádou nejen co se týče vlastností, ale i počtu tanků.

Kapitán J. Sikorski, Vojenské umění ukrajinského národa v období boje za osvobození ze jha polských feudálů.

V úvodní části je objasněn význam národně osvobozené války na Ukrajině pod vedením Bohdana Chmelnického. Pak je popsána organizace ukrajinské armády, bojové vlastnosti pěchoty, jezdecké, dělostřelecké, kozáckého loďstva a taktika ukrajinské armády.

Při rozboru vojenského umění ukrajinské armády jsou probány:

- příprava k velké osvobozené válce na Ukrajině,
- začátek války a průběh bojů v prostorech Žluté vody, Korsuň a Pilawce v roce 1648,
- průběh bojů u Zbaraže a Zborowa v r. 1649,
- rozvinutí bojové činnosti v l. 1650 až 1654.

V závěrečné části analyzuje autor vojenské umění ukrajinského lidu v období bojů za osvobození ze jha polských feudálů.

V rubrice o cizích armádách je článek *podplukovníka W. Ostrowitze „Americké názory na zásady organizace bojové činnosti za použití atomových zbraní na bojišti“*.

V první části článku jsou uvedeny americké názory k otázce reorganizace vojsk, vyplývající z nutnosti přizpůsobení činnosti vojsk podmínkám vytvořeným použitím atomových zbraní. Autor rozbírá faktory, které podle amerických názorů musí zabezpečit úspěch bojové činnosti za použití atomových zbraní.

V druhé části jsou uvedeny úkoly, které mohou být podle amerických názorů splněny pomocí atomových zbraní. Jsou tu rozebrány zvláštnosti útočné činnosti za použití atomových zbraní.

V třetí části se hovoří o zvláštnostech organizace obranné činnosti za použití atomových zbraní.

V poslední části vysvětluje autor některé otázky související s bojovým výcvikem vojsk a s jejich přípravou k činnosti v podmínkách používání atomových zbraní.

V rubrice „Diskuse a polemiky“ je otištěn další diskusní příspěvek k článku *podplukovníka Wołoszczuka „Poznámky k organizaci práce na VS a VP v průběhu vedení boje“*, otištěnému v *Myśli wojskowe* v prosinci 1953.

Podplukovník M. Gliński vytýká autorům některých diskusních příspěvků, že přistupují ke zkoumání dané otázky od-

tržené od skutečných podmínek, především od druhu a rázu bojové činnosti a od stupně velitelského. Ve svém příspěvku se zaměřuje na otázky organizace práce na VS a VP taktických stupňů velení v průběhu útočné činnosti. Hlavním místem, z něhož se uskutečňuje velení jednotek, je velitelská pozorovatelná a od velitelského útvarů počínaje výše — velitelské stanoviště. Na nižších velitelských stupních je velitel neustále na velitelské pozorovatelné, kdežto na stupních vyšších je tam jen potud, pokud to situace vyžaduje a podle podmínek pozorování. V noci a za špatných pozorovacích podmínek je na VS. Na VP je organizována stálá služba. Autor článku pak uvádí, kteří funkcionáři jsou s velitelem na VP a která oddělení štábu se rozmisťují na VS.

Zásadní otázkou, kolem které se točí diskuse, je otázka rozdělení úkolů mezi důstojníky štábu, kteří jsou na VP a na VS, a otázka spolupráce mezi nimi. Jedna část diskutujících vyslovuje názor, že hlavním místem, kde se koncentruje těžiště velitelské činnosti je VP, druhá část diskutujících to tvrdí o VS. Autor diskusního příspěvku k tomu říká, že se mu nezdá ani jeden, ani druhý názor správný. V soudobých podmínkách nemohou vševojskoví velitelé velet jen na podkladě osobního pozorování bojiště, ani jen na podkladě zpráv získaných pomocí pořítek bez osobního pozorování. Když je velitel útvaru (svazku) na VP, velí přímo těm vojskům, jejichž činnost osobně pozoruje. Ostatním vojskům velí prostřednictvím důstojníků štábu na VS. Náčelník štábu shromažďuje zprávy o situaci v celém pásmu činnosti útvaru (svazku) a čas od času přichází za velitelem na VP a informuje ho o celkové situaci. Velitel pak učiní rozhodnutí, které uvádí náčelník štábu v život po návratu na VS. Mohou být také případy, že velitel sám zajede na VS, aby tam vyslechl informaci náčelníka štábu o celkové situaci a učinil rozhodnutí.

Podle autora článku nejdůležitější je správné organizovat součinnost mezi VS a VP. Je nesprávné, stane-li se z VS po odjezdu velitele na VP jen místo, kde se registrují události a vykonávají jen práce podřadného významu. Co se týče přemísťování VS a VP taktických svazků, souhlasí autor článku s názorem vysloveným autory předcházejících diskusních příspěvků, otištěných v 6. čísle MW/1954.

V rubrice „Kritika a bibliografie“ je recenze knihy A. Alexsiejewa „Wojenne finansy państw kapitalistycznych“, vydané v r. 1954 vydavatelstvem polského ministerstva NO.

Obsah bulharského vojenského odborného časopisu „Vojenna mysl“ číslo 8/1954

Projev ministra národní obrany *generála armády P. Pančevského* „Deset let od vzniku bulharské lidové armády“, pronesený dne 22. 9. 1954 při příležitosti Dne bulharské lidové armády.

Plukovník Želez Iv., Stranická výchova vojáků — každodenní a odpovědný úkol.

Kontradmirál Ormanov Br., Některé otázky velení při protivýsadkové operaci.

Plukovník Dudov P., Obrana střeleckého sboru v horském zalesněném terénu.

Podplukovník Antonov Em., Organizace a provádění součinnosti v střelecké divisi při průlomu nepřátelské obrany vybudované v polních podmínkách.

Plukovník Nedjalkova P., Některé otázky kombinovaných převozu a využití automobilní dopravy.

Major Markov P., K článku „Organizace součinnosti mezi stíhací leteckou divisi a střeleckým sborem v útočném boji.“

Major Jolov P., Organizace a použití amerického polního dělostřelectva v základních druzích boje.

Obsah rumunského vojenského odborného časopisu „Cultura militara“, čís. 4/1954

Úvodník

Ozbrojené síly rumunské lidové republiky na stráž bezpečnosti naší vlasti.

Otázky vojenské ideologie a vědy

O organizačních schopnostech velitelského sboru armády.

Vojensko-historické otázky

Ch. Nitu, Bojová cesta divise „Tudor Vladimirescu — Debrecin“. Bitva pod Vaslujem.

O cizích armádách

Americká obrněná divise v záloze za obrany.

Vojenská technika

Ing. I. Pana, Některá použití radiolokace v bojové technice.

Kritika a bibliografie

Novomalthusianství ve službách agresivní politiky imperialismu.

Různé

I. Paun, O převozech vojsk při soustředění.

Obsah rumunského vojenského odborného časopisu „Cultura militara“, čís. 5/1954

Úvodník

37. výročí Velké říjnové socialistické revoluce.

Otázky vojenské ideologie a vědy

A. Petri, Některé vojenské otázky z díla Mao Ce-tuna „Strategické otázky čínské revoluční války (otištěné v prvním svazku vybraných spisů).“

Vojensko-historická část

M. Marinou, Dobytí pevnosti Ismail r. 1790.

M. Cucu, Operace k osvobození sovětských baltských republik (Osmý úder).

Velcí vojevůdci

A. Minei, P. J. Bagration (1765—1812).

O cizích armádách

Bojová činnost amerických tankových jednotek v noci.

Některé otázky použití atomových zbraní a ochrany proti nim podle amerických názorů.

Bojová technika

Ing. J. Pascaru, Reaktivní dělostřelectvo.

Kritika a bibliografie

Expanse USA do Středozemního moře — ohrožení míru a bezpečnosti národů.

Podrobnější informace o obsahu třech článků otištěných v rumunském vojenském odborném časopise „Probleme de arta militara“, čís. 5/1954

(Doplňk k obsahu otištěnému v 6. čísle Vojenské mysli 1954, na str. 139)

1. Některé otázky související s prací zpravodajského oddělení armády

V úvodu článku je podrobně zdůvodněna nutnost centralisace prostředků a druhů průzkumu, centralisovaného vydávání úkolů pro průzkum, soustřeďování a vyhodnocování zpráv v rámci armády. Dále je zdůrazňována úzká součinnost mezi jednotlivými druhy a prostředky průzkumu a nutnost dokonale využít všech zdrojů zpráv. Všechno to organizuje a uskutečňuje zpravodajské oddělení štábu armády.

V další části je uveden obsah „Plánu průzkumu“ a ostatních dokumentů zpracovávaných zpravodajským oddělením štábu armády, způsob jejich zpracování a kdo se na zpracovávání účastňuje.

Hlavní myšlenkou článku je součinnost a nepřetržitý styk zpravodajského oddělení štábu armády s ostatními odděleními štábu armády, hlavně s operačním oddělením, dále s průzkumem jednotlivých vševojskových a speciálních svazků, s týlem a se sousedy.

V příloze je zpracovaná velká přehledná tabulka nazvaná: „Součinnost zpravodajského oddělení štábu armády s průzkumem druhů vojsk, s odděleními štábu armády a se sousedy“, kde je uvedeno, jak je uskutečňována součinnost zpravodajského oddělení s uvedenými složkami.

2. Maskování za útočné a obranné operace

V úvodu píše autor článku, plukovník P. Cheorghe, všeobecně o maskování jako o základním prostředku, který zabezpečuje dosažení překvapení a usnadňuje dosažení úspěchu s malými ztrátami.

V další části rozebírá úkoly operačního maskování, přitom jako hlavní cíl, který sleduje maskování, uvádí „dosáhnouti překvapení ze všech možných hledisk“.

Maskování se provádí dvěma základními druhy opatření, které úzce spolu souvisí a je nutno vhodně je kombinovat a sice:

1. ukrytí a utajení,
2. opatřeními ke klamání nepřítele.

V dalším autor rozebírá jednotlivá opatření pro uskutečňování maskování v útočné a obranné operaci.

V útoku

Cíl: zajistit dosažení překvapení tím, že nepřítele uvedeme v omyl o cíli, charakteru, místě, době a zvlášť o hlavním směru připravované útočné operace.

Zvlášť důležitá je nepřetržitost maskovacích opatření již od přijetí rozhodnutí a též v průběhu operace tak, aby nepřítel dospěl k falešným závěrům o přípravě a dalším rozvinutí útoku.

Dále autor uvádí jednotlivá opatření pro ukrytí a utajení, a opatření pro klamání nepřítele v jednotlivých obdobích útočné operace, doložené příklady z Veliké vlastenecké války SSSR (mezi jinými je uveden příklad uvedení nepřítele v omyl o hlavním směru připravované operace v bojích 53. sovětské armády a 1. rumunské armády v Nizkých Tatrách).

V obraně

Hlavní důraz je kladen na přípravné období. Cílem maskovacích opatření je dosáhnout toho, aby nepřítel nezjistil, kde je zamýšleno klást hlavní odpor. Důležité je utajit a ukryt zálohy a uvést nepřítele v omyl o jejich zamýšleném použití.

V další části článku autor rozebírá podstatu rozhodnutí velitele fronty (armády) a návrhy jednotlivých náčelníků druhů vojsk pro uskutečnění opatření pro maskování. Uvádí obsah „Plánu maskování“ (v rámci fronty a armády) a rozbor opatření pro kontrolu operačního maskování.

V závěru jsou uvedeny podmínky úspěchu maskování v obranné a útočné operaci:

- správné rozhodnutí velitele k uskutečnění co nejrozsáhlejších opatření pro ukrytí a utajení, pro oklamání nepřítele,
- vypracování přesného „Plánu maskování“ (prostorově a časově) pro plánovanou operaci,
- přísná disciplína při uskutečňování maskovacích opatření,
- nepřetržitě přizpůsobování maskovacích opatření vývoji situace v průběhu operace,
- provedení kontroly maskovacích opatření.

3. Boj proti vzdušnému výsadbku v obraně armády a sboru

V úvodu píše autor, plukovník B. Štefan, o významu použití vzdušného výsadbku v obranné a útočné operaci a stručně shrnuje historii výsadbkového vojska v Sovětské armádě.

V první části rozbírá zásady použití a úkoly výsadbku v útočné operaci s hlediska vojenských teoretiků imperialistických zemí. Podstata těchto zásad je asi tato: nejčastější použití výsadbku do hlubokého týlu nepřítele (obvykle malé divise skupiny), dále do operační hloubky (operační výsadek v hodnotě asi jedné divise), výjimečně do taktické hloubky (pluk, případně prapor).

Dále autor rozvádí zásady výběru prostoru soustředění a nakládání, sestavení jednotlivých sledů vzdušného výsadbku, zásady přepravy vzduchem, stíhací a bitevní doprovod, činnost výsadbku po vysazení; jednotlivé zásady a činnost dokládá čísly, normou a příklady použití výsadbků v druhé světové válce Angličany a Američany.

Závěrem k první části uvádí, že nejcitlivější okamžik pro vzdušný výsadek je doba těsně po vysazení (přistání) a právě té doby musí obránce využít pro protivýsadbkovou akci.

Z obsahu další části článku:

- všeobecné předpoklady pro úspěšný boj proti výsadbkům v obranné operaci,
- způsob určování odpovědnosti za protivýsadbkovou obranu v prostoru pro armádu a sbor,
- dvě základní období boje proti výsadbku (období přípravy nepřátelského výsadbku, jeho přepravy vzduchem a vysazení a období boje za zničení nebo zajetí výsadbku),
- prostředky (zbraně a jednotky) použité v jednotlivých obdobích boje proti výsadbku.

V prvním období: letectvo (průzkumné, stíhací, bombardovací), průzkumné jednotky, protiletadlové dělostřelectvo.

V druhém období: tak jako v období prvním a bezprostřední ochrana postavení dělostřelectva, štábů, týlových sledů; zesílené jednotky motocyklistů (jako základní prostředky), část sil druhého sledu armády (sboru) a to obzvlášť tehdy, když v druhém sledu je mechanizovaná divise; protivýsadbková záloha když je vyčleněna (u sboru se vždy nevyčleňuje), tanková záloha (použit jen

výjimečně a to jen část, vzhledem k potřebám boje vedeného proti útočícím pozemním vojskům nepřítele), týlové útvarů.

Základní myšlenkou této části článku je, že boj proti výsadbkům je jen částí celého obranného boje a nesmí být veden na úkor boje proti útočícím pozemním vojskům nepřítele.

Boj proti výsadbkům se organizuje v rámci armády na podkladě operačních směrnic frontu a v rámci sboru na podkladě bojového rozkazu velitele armády.

V další části autor podrobně uvádí opatření pro boj proti výsadbku, který musí předvídat rozhodnutí velitele armády (sboru), dále obsah dokumentu „Plán boje proti výsadbkům“, který se zpracovává u armády a sboru a na podkladě kterého podřízené svazky obdrží pokyny pro přípravu a vedení boje proti výsadbkům.

Další část obsahuje průběh vedení boje proti vzdušnému výsadbku podle jednotlivých období; činnost jednotlivých prostředků (jednotek, zbraní), které se zúčastňují boje.

Vlastní boj proti vysazenému výsadbku má charakter střetného boje po případě útoku na nepřítele, který spěšně přišel do obrany a úspěch závisí na rychlém soustředění potřebných sil, rychlém jejich přepravení na místo boje a prudkým překvapujícím útokem namířeným proti hlavnímu uskupení nepřítele. Dělostřelectvo se obvykle používá decentralizovaně a většinou pro přímou střelbu. V případě, že útok z chodu by již neměl vyhlídky na úspěch, dělostřelectvo provede krátkou přípravu. Tanky a samohybná děla se používají masově a na hlavním směru. Bližší úkol (praporu, pluku, divise) zahrnuje obvykle celou hloubku prostoru obsazeného nepřítelem. Jako další úkol se určuje úplné zničení výsadbku.

V boji proti výsadbku je velmi důležité i správné zaměření politické práce. U jednotek v týlu, kde operuje výsadek, je nutné vštípit vojákům to, že hlavní pozornost musí věnovat nepříteli, který útočí od fronty, že proti výsadbku jsou učiněna dostatečná obranná opatření. U jednotek účastnících se boje proti výsadbku je nutno dosáhnout toho, aby vojáci pochopili, že na rychlé, včasné a úplné likvidaci výsadbku záleží ve velké míře úspěch obranného boje.

V závěru autor shrnuje nejdůležitější zásady boje proti vzdušnému výsadbku, na který je třeba brát hlavní zřetel.

(Zpracoval poručík Juraj Popovič)

O použití atomové zbraně v pozemním boji

(O knize Reingardta a Kintnera „Atomová zbraň v pozemním boji“)

Vládnoucí kruhy USA, které úsilovně připravují novou světovou válku, zakládají své agresivní plány hlavně na prostředcích hromadného ničení lidí, především na atomové a vodíkové zbraně. Američtí monopolisté zamýšlejí využít největšího úspěchu lidského genia — ovládnutí nitrojaderní energie — k porobení svobodomyšlných národů.

Ve Spojených státech amerických je vydáváno nemálo knih, jejichž cílem je propagovat atomovou a vodíkovou zbraň, zastrasovat národy světa hrůzami atomové války, ospravedlňovat zločinné plány amerických imperialistů. K takové literatuře patří i kniha plukovníka Reingardta a podplukovníka Kintnera „Atomová zbraň v pozemním boji“,¹⁾ vydaná v USA koncem roku 1953.

Jak vysvitá z předmluvy ke knize, vytkli si autoři za cíl pojednat o nejdůležitějších otázkách souvisejících s použitím atomové zbraně v základních druzích boje a operace a určit se zřetelem na tyto otázky, jakým způsobem má být prováděna bojová příprava a upravena organizační složení americké armády.

Reingardt a Kintner netoliko usilují ospravedlnit použití atomové zbraně, ale vyzývají i k rozpoutání atomové války. Tyto výzvy, které se autoři snaží podepřít demagogickými projevy o ochraně smutné minulosti „svobodného světa“, o „ohrožení z Východu“ atd., nepřihlízejí ke ztrátě monopolu USA na atomovou zbraň a vycházejí z toho, jako by USA měly velkou převahu v množství atomových zbraní a větší rozmanitost prostředků jejich upotřebení.

Vývodům autorů, přestože ujišťují, že jim jde toliko o „theoretické“, „diskusní“ pojednání, nelze upřít určitou konkrétnost. Tak sami nepokrytě prohlašují, že vedoucí americké vojenské kruhy jsou připraveny použít atomové a vodíkové zbraně proti Sovětskému svazu a státům lidové demokracie. Neméně přímo autoři knihy prohlašují, že USA mají v úmyslu vést válku toliko na cizím území. Přehlížejíce skutečnosti mění fanatičtí theoretikové atomové války jediným škrtem pera polovinu zeměkoule v majetek amerických monopolů. Naše vojenské hranice — neostyšně prohlašují Reingardt a Kintner — probíhají nyní Eurasií — západní Evropou, severní Afrikou a Středním Východem.

¹⁾ „Atomic weapons in land combat“ by colonel D. Reingardt and lt.-colonel W. Kintner, 1953.

I když autoři přikládají veliký význam atomové zbraně pro uskutečnění strategických cílů vedoucích amerických vojenských činitelů, jsou nuceni nicméně označit kalkulace některých kruhů Pentagonu na atomový „Blitzkrieg“ za zřejmě neuskutečnitelné. „Válka bez lidí, mechanizovaná válka,“ praví se v knize, „všechna tato živá hesla, která hlásají, že by bylo možno vést válku bez lidských záloh, nesnesou kritiku s hlediska atomové taktiky.“

Použití atomové zbraně k strategickým a operačně taktickým cílům vůbec neodstraní nutnost pozemního vojska, ale naopak zvýší ve velkém stupni jeho úlohu. „Žádná zbraň anebo systém různých druhů zbraní,“ tvrdí Reingardt a Kintner, „nemůže plně nahradit vojska.“

K dosažení vítězství ve válce podle jejich mínění jsou nezbytné nejen atomové zbraně, ale i velký počet dobře vycvičených a vyzbrojených pozemních vojsk působících v těsné součinnosti se vzdušnými a námořními silami na podkladě jediného strategického plánu.

Ostatné použití takového mocného prostředku, jakým je atomová zbraň, podle mínění autorů, musí vyvolat vážné změny jak v metodách vedení války v celku, tak i v metodách vedení boje a operací, ale též i v organizačním složení ozbrojených sil. Tyto změny mohou se týkat rozptýlení vojsk a bojových sestav v útočném boji a v obraně, zvýšení pohyblivosti a manévrovosti vojsk na bojišti, způsobů velení vojskům, zvýšení úlohy ženijního zabezpečení boje a operace.

Zvláštní znepokojení autorů vyvolává to, že současná příprava a organizace armády USA tomu neodpovídají. Prapor armády USA, říká se v knize, téměř není s to vést boj samostatně. Jeho činnost za dané organizace závisí na plukovním týlu a plukovních jednotkách — rotě těžkých minometů, zdravotnické a tankové rotě. Navrhuje se změnit nynější organizaci tak, aby byla zvýšena samostatnost útvarů a jednotek. Vyslovuje se myšlenka, že pluk přestane být základní taktickou jednotkou. Je třeba, aby se prapory a oddíly všech druhů vojsk staly samostatnými jak v zásobování, tak i po taktické stránce. Předpokládá se sloučit prapory v brigády a těm dávat větší úkoly, než jsou ty, které plnily pěší pluky. Brigády pak mají být sloučeny v divize anebo ve skupiny. Má se za to, že v sestavě takové divise bude až šest brigád.

Které druhy atomové zbraně náležejí v armádě USA do kategorie zbraní taktických? Je to — atomová dělostřelecká střela, dálkové řízené a raketové střely s atomovou náloží a atomová puma.

Atomové dělostřelectvo, dálkové řízené a raketové střely se navrhuji sloučit do zvláštní jednotky — baterií a oddílů. Budou přidělovány těm svazkům, jejichž velitelům bude dána pravomoc použít atomové zbraně. Organizace součinnosti s letectvem používajícím atomových pum ve prospěch pozemního vojska bude usku-tečňována na stupni polní armáda — skupina armád.

Za hlavní podmínku úspěšného použití taktických atomových zbraní pokládají Reingardt a Kintner nadvládu ve vzduchu. Těmito zbraněmi mají být umlčovány ty cíle, které nemohou být rychle a účinně umlčeny obyčejnými prostředky. K takovým cílům se počítají: atomové prostředky nepřítele, soustředění živé síly a techniky, letiště v předfrontovém prostoru, na kterých je umístěno taktické letectvo nepřítele, štáby, mosty a přepravy, komunikační uzly, přístavy, základny, sklady atd.

Právo volby cíle pro atomové zbraně se navrhuje dát jin velitelům sborů a výše. Velitelům divisi bude takové právo propůjčováno jen výjimečně.

Po projednání základních otázek použití atomové zbraně v pozemním boji a jeho vlivu na organizaci a taktiku vojsk, přecházejí autoři k rozboru všeobecných zásad činnosti vojsk v základních druzích boje.

Útok

Podle mínění autorů je za použití atomových zbraní hlavním principem útoku velká mohutnost palby spojená s rychlým postupem vojsk. Domnívají se, že atomová zbraň umožní upustit od takových způsobů manévru za útoku, jako je hluboký obchvat a obejití. Čelní útok na směr, na kterém je v obránci soustředěno velké množství živé síly a techniky, může se stát nejvýhodnějším. „Místo aby se vyhledávala k útoku jen nejslabší místa protivníka,“ píší, „může armáda vybavená atomovou zbraní provést záměrné úder na nejsilnější místo jeho obrany.“ Průlom obrany spočívá úplně na atomové zbraní, která musí v ní vytvořit vlny do značné hloubky. K rozvinutí úspěchu nutno do těchto vlnů zasadit velmi pohyblivé proudy tankového vojska a motorisované pěchoty. Autoři soudí, že v okruhu účinnosti atomové zbraně budou mít útvary nepřítele velké ztráty, budou demoralisovány a nezmohou se na účinný odpor proti útočícím vojskům. Počítá se, že postup

vlastních vojsk v útočném boji nemůže být zdržen zbytkovou radiací.²⁾ budou-li vojska postupovat s největší rychlostí dokonce hned po výbuchu atomových střel. Výbuchy v tomto případě musejí být provedeny ve vzduchu.

V těchto podmínkách „tempa a hloubky úkolů při rozvíjení úspěchu po atomovém napadení nepřítele musejí být stejně velkými jako při pronásledování“. Úkol divisi prvního sledu bude záležet v průlom předního okraje nepřítele, ale další útočný boj nutno vést metodou pronásledování.

Rozbírání soustředění vojsk k útoku poukazují Reingardt a Kintner na dvě zvláštnosti. Za prvé soustřeďující se vojska nesmějí se sama stát předmětem atomového napadení nepřítele anebo dostat se pod úder vlastní atomové zbraně. Za druhé jejich síly musí být dostatečné k úspěšnému útoku po použití atomové zbraně.

Kniha doporučuje spolehlivě ukrývat v zákopech vojska prvního sledu, která se soustřeďují k útoku a včas je upozorňovat na atomové údery, které budou provedeny proti nepříteli. Vlastnímu letectvu nutno označit místa a doby výbuchů pum, aby se mohlo vyhnout nebezpečným pásmům. Rychlé zpravení vojsk o tom musí se stát vážnou povinností všech štábů.

Autoři usuzují, že k úspěšnému útoku musí být všechny útvary čítaje v to zálohy včas připraveny k postupu vpřed na dříve určeném (naplánovaném) směru. Tento směr musí procházet linií atomových výbuchů, provedených zpravidla ve vzduchu v určené výšce.

V knize se obrací pozornost i na ženijní zabezpečení útoku, avšak konkrétní normy pro zesílení ženijními a technickými jednotkami útočících vojsk nejsou udány.

Za útoku přikládají autoři velký význam průzkumu. Průzkumné orgány musí včas informovat velitelství a štáby o možném atomovém napadení, o přísunu záloh nepřítele atd.

Reingardt a Kintner zdůrazňují, že za útoku může být atomová zbraň účinná jen za podmínky, budou-li do vlny vytvořeného atomovými střelami, zasazenými velmi pohyblivá tanková vojska a motorisovaná pěchota. V opačném případě budou nepřátelské útvary umlčeny na nějaký čas atomovou zbraní uvedenou do pořádku a znova budou klást úporný odpor.

²⁾ Název „zbytková radiace“ (ostatoč-naja radiacija) nahrazuje dosud používaný termín „sekundární radioaktivita“ v Pom-chem-15, čl. 25.

Obrana

Autoři knihy prohlašují, že atomová zbraň je svou povahou zbraň útočná, zároveň však poznamenávají, že ji může být použito i v obraně. Atomové zbraně může být v obraně účinně použito v tom případě, když bránci se vojska donutí nepříteli provést velké soustředění sil a prostředků. To je nezbytné k účelnému použití mohutnosti atomového úderu.

V knize se tvrdí, že za použití atomových zbraní je neúčelné klást důraz na vytvoření obrany typu „Meginot“. Ta vyžaduje velké soustředění sil, prostředků a v celku bude představovat „výhodné cíle pro atomové údery“.

V obraně je třeba používat dobře připravených pohyblivých a vyzbrojených svazků, aby mohly širokým manévrem a různými léčkami přimět nepřítele zastavit se, soustředit síly a ty pak vystavit atomovému napadení.

Reingardt a Kintner navrhuje, aby se vojska k dosažení odolnosti obrany hluboko zakopávala. Pro zakopanou pěchotu bude výbuch „nominální“ atomové pumy nebezpečný na vzdálenost jen do 600 m od epicentra výbuchu. Hloubka jednoduchého okopu pro vojáka sedícího na bobku může být v tom případě 1,8 m a pro ležícího na dně okopu 1,2 m.

Autoři mají za to, že v obraně může být použito atomové zbraně k splnění těchto základních úkolů: ke zmaření přípravy útoku vojsk nepříteli, k podpoře protizteče (protiúderu) vlastních vojsk při průlomu obrany, k ochraně odchodu vlastních vojsk.

Mimo to uvádějí ještě jednu variantu využití atomové zbraně v obraně, kterou označují za „méně žádoucí“. Jde o situaci, kdy útočící vojska nepříteli mají úspěch, není však přitom žádoucí opustit obrannou čáru z těch nebo jiných důvodů, třebaže nejsou bránci se vojska s to zadržet útok. V takovém případě může být proveden atomový úder na útočící vojska nepříteli, i když už vnikl do sestavy bránců se vojsk. K zmenšení ztrát ve vlastních vojskách navrhuje se přesně je informovat o době provedení atomového úderu, aby se mohla ukrýt v okopech. Takové metody použití atomové zbraně považují američtí vojenští teoretikové podle Reingardtových a Kintnerových slov „s vojenského hlediska za plně oprávněné“, stejně jako použití atomové zbraně vůbec.

Reingardt a Kintner tvrdí, že atomová zbraň značně zvýšila účinnost vzdušných výsadkových operací, ale nezměnila zásady jejich provedení. Především je třeba pokládat nadvládu ve vzduchu za hlavní

podmínku k provedení jak taktických, tak i strategických vzdušných výsadkových operací. Taktické vzdušné výsadky (obyčejně v sestavě jedné vzdušné výsadkové divise) pokládají se za mohutný prostředek k rozvinutí úspěchu v útočném boji. Počítá se s jejich vysazením v hloubce v rozmezí od 16 do 24 km. Předpokládá se, že k vysazení divise může být v rozsáhlé míře použito vrtulníků.

Velký význam, zdůrazňují autoři, má utajení a rychlost. Soustředění velkého množství vojsk a letounů na jednom letišti je výhodným cílem pro atomovou zbraň nepříteli. Proto se doporučuje určit k provedení operace několik letišť. Na příklad k vysazení jedné vzdušné výsadkové divise je třeba podle výpočtu autorů knihy 11 leteckých pluků a stejného počtu letišť.

Reingardt a Kintner připouští, že vysazení výsadku může být provedeno i v prostoru výbuchu atomových střel (pum), ale ne dříve než za 10 až 30 minut po výbuchu. Ve zbytkové radiaci nevidí žádné nebezpečí pro vysazované vojsko, když byly výbuchy uskutečněny ve vzduchu. Autoři zdůrazňují důležitost přesných předpovědí počasí, zvláště pravděpodobné síly a směru větru v prostorech vysazování.

Úspěch činnosti vojsk v nových podmínkách závisí podle mínění autorů v ohromné míře na intenzivní bojové přípravě v míru. Nebude možné cvičit vojska přímo na bojišti nebo v přifrontovém týlu, jak se to dělalo u amerických vojsk v druhé světové válce a ve válce v Koreji. „Ani jediný vojenský útvar,“ praví se v knize, „který nebyl podroben důkladné přípravě k atomové válce, nebude s to udržet svou bojeschopnost na bojišti.“

Hlavní požadavek autorů knihy na bojovou přípravu tkví v tom, aby byla prováděna v podmínkách, které co nejvíce odpovídají bojové skutečnosti. Ve spojitosti s tím doporučuje se věnovat obzvláštní pozornost protiatomové ochraně jak individuální, tak hromadné. Nejlepší ochranu poskytují hluboké okopy, využití úkrytů a dovedné provedení maskování. Zkušenosti z války v Koreji a z bojové přípravy v poválečném období nutí autory knihy prohlásit, že „výcvik americké armády v maskovacím umění je sice prováděn již dlouho, ale bez úspěchů“.

Reingardt i Kintner doporučují začít budování bojových postavení vykopáním dostatečně hlubokých jednoduchých okopů a pohodových úkrytů pro velitelská stanoviště a obvoziště. Dělostřelci zakopávají děla a jiný materiál. Jednoduchý okop třeba vykopat do hloubky nejméně 1,2 m a pak prohlubovat do

1,8 m. Takový rozsah ženijních prací zřejmě „nesedí“ americkým vojákům, ježto k tomu, píše se v knize, „je třeba značně více námahy, než jsou zvyklá vydávat americká vojska“.

Za jeden z prostředků protiatomové ochrany autoři pokládají pohyblivost vojsk, zejména tehdy, když nepřítel může použít atomové zbraně jen z letounů.

V knize se píše, že při cvičeních, bez ohledu na to, použijí-li se v nich skutečných pum anebo jen imitací, třeba splnit tři základní úkoly:

- rychle přejít do útoku ze spěšně vybudovaných postavení, jakmile se provede atomový úder na obranu nepřítelů;
- přeskupit síly a obnovit bojeschopnost útvarů po atomovém napadení nepřítelů;
- poskytnout pomoc při obnovování městského nebo průmyslového prostoru, který utrpěl atomovým úderem.

V americkém tisku se často objevují zprávy, které ukazují, že kázň v armádě USA je vesměs na nízkém stupni. Mezi americkými vojáky je velmi rozšířeno marodérství, opilství, masové samovolné opouštění jednotek, odpirání poslušnosti velitelům, zběhnutí. Zvláště zběhnutí se rozšířilo za války v Koreji. Podle svědectví samých Američanů, jsou nyní vojenské záležitosti USA přehlíženy vojáky odsouzenými pro zběhnutí.

Proto autoři požadují při provádění bojové přípravy, aby bylo zavedení nej-

přísnější kázně jakýmkoli prostředky jedním z hlavních úkolů velitelů. „Umění udržet,“ píše, „v poslušnosti své útvary a vynutit si vysokou kázeň ve všech jednotkách je to, čím bude třeba ověřovat si hodnotu velení.“ Tento činitel, podle mínění autorů, bude hrát v atomové válce rozhodující úlohu. „Jenom při nejpřísnější kázni,“ píše se v knize, „se armáda po výbuchu atomové pumy nepromění v nespokojenou tlupu.“

Reingardtova a Kintnerova kniha je dalším svědectvím toho, že se americké vojenské síly usilovně připravují použít atomové zbraně k zločinným cílům dobýt světového panství.

Sovětský lid bedlivě sleduje intriky imperialistů. Komunistická strana a sovětská vláda pevně a důsledně provádějí politiku míru a při tom se každodenně starají o upravení obranyschopnosti SSSR. Naše mocné ozbrojené síly mají vše potřebné k splnění svých úkolů. A kdyby se imperialisté, „spoléhající na atomovou zbraň, odhodlali k šílenství a dostali chuť vyzkoušet sílu a moc Sovětského svazu, nelze pochybovat o tom, že agresor bude umlčen touž zbraní a že takové dobrodružství bezpodmínečně povede k rozpadu kapitalistického společenského systému“ (G. M. Malenkov).

A. Ščerbakov, B. Červjakov
(Z časopisu „Propagandist i agitator“
čís. 20/1954)